

2. Daj, so to, schtož
kšwjetu kłuscha, dženša
dale nepytam, ale duschu
wobstaram. Sabhdž na
cžaš, luba duscha! twoje
wschjedne staroszje, so wscho
Bohu šwjate je.

3. Wdraszi nochzu py-
schnosz pytacž; kohož hof-
fart saklepi, ton šo Bohu
nelubi. Krysta chzu šo wo-
blež spytacž, jeho šwjata
poškłuschnosž je psched Bo-
hom drasty dosž.

4. To wscho chžyl Boh
we mni dželacž, a mi šwoju
nadu dacž, so moł fromnosž

horje wsacž, o kał budu
tebi spjewacž, dhyž šy mojej
wutrobi loscht a troscht tu
na šwjeczi.

5. Kneže, daj, so by te
kłowa, kotrež Prjedar wu-
rekne, we mni žiwe wostale.
Dhyž šo twoj lud ktebi woła,
da bydž snadu bes nami,
czin po naschej nadžiji.

6. Nech šo wschitko derje
radži! nech šo ladam rje-
schenja; wumož se wscho
nesboža, wschitkich sdžerž
we twojej nadži! da chzu
weczor šaspjewacž a czi džał
a kwałbu dacž.

Wot Pschisłuschnosžjom pscheczimwo blischemu.

W o t l u b o s z j e t e h o
b l i s c h e h o.

327.

Gott ist ein Gott der Liebe zc.
Łoš: Ja newopuszczju Boha.

Boh wot nas lubosž žada,
won je Boh luboszje, mu
nelubi šo swada, ta nemjer
nacžini; ton nadu namała,
schtuž nejednotu hidži, schtož
sdobne je, rad widži a cziche
myšlje ma.

2. Ton czert na swadu
czaka, je polny schibalstwa

a stajnje na to lała, kał
do nepšhecželstwa won lu-
dži pschinešł by, schtož nas
nasch sbožnik wuczi, to
wutorne won rucžje nam
snaschej wutrobh.

3. Schtuž šo tu mjerej po-
da we prawdži bes falscha, a
blischemu rad woda bes wot-
poladanja, ton sbožnosž her-
buje, džež Boh wschjem mjer-
nym placži, jich derje wob-
haczi a jich džel wostane.

4. Schtuž pał je wobczježe-
ny snjewom a sawjesžju, je